

KRÖNIKA av Otto Linander The Whole World Watching

Det svenska mediamörkret

I **SKUGGAN AV** den arabiska våren, Juholt och Eurokrisen vandrar Tibet i det svenska mediamörkret. Självbränningarna som avlöser varandra på grund av Kinas grava kränkningar av mänskliga rättigheter i Tibet passerar sedan årsskiftet obemärkta förbi. Internationella medier som till exempel The Guardian, The Independent, Washington Post och New York Times har sedan årsskiftet alla rapporterat om förtrycket och självbränningarna i Tibet. I Sverige skriver vi om SAABs kinesiska friare och att EU hoppas på en välvillig Hu Jintao.

DN utgjorde dock nyligen ett undantag och publicerade i papperstidningen flera längre reportage om Kina och Tibet. Dock inte på DN.se. En avhoppad känd kinesisk författare och dissident, Yu Jie, 38, har gjort ett skriftligt uttalande där han detaljerat beskriver den misshandel och tortyr som han utsattes för då han greps i samband med utdelningen av Nobels Fredspris till Lui Xiaobo. Amerikansk press, brittisk press och andra internationella media uppmärksammar och publicerar detta. Inga av de större svenska dagstidningarna publicerar något.

Human Rights Watch, Amnesty International och andra människorättsorganisationer har i flera pressmeddelanden och rapporter uppmärksammat hur Kinas regim med misshandel, fängslanden, tortyr och försvinnanden förtrycker Tibets folk. Den spanska nationella domstolen har fastslagit tillräckliga bevis för att ett folkmord begåtts på tibetaner i Tibet, med 1,2 miljoner döda sedan 1951 som resultat.

FÖR ATT FÖRSTÅ självbränningens innebörd bör vi studera hur den världsberömda vietnamesiske buddistmunken och fredsaktivisten Thich Nahn Hanh förhöll sig till fenomenet att "använda sina kroppar som en lampa för att få hjälp". Enligt Hanh är "själv-mord en akt av självförstörelse orsakad av brist på mod att leva och klara av svårigheter, förlust av allt hopp och en längtan efter icke-existens (Abhaya)". Det finns inget mer smärtsamt än att bränna sig själv. Att säga något och samtidigt uthärda denna smärta är att säga det med största möjliga mod, ärlighet, beslutsamhet och uppriktighet. En brinnande buddistisk munk som talar och ropar visar sin

övertygelse och beslutsamhet i att han/hon kan uthärda detta största lidande för att skydda sitt folk. I den buddistiska tron är inte livet begränsat, det är evigt. Det är inte begränsat till denna formen, denna kropp; Livet är universellt. Om självbränningen resulterar i att kroppen dör är detta inte en destruktiv förstörelse, det är en konstruktiv handling, som den yttersta formen av osjälviskhet för sitt folk. Precis som Buddha i ett av hans tidigare liv, som det berättas om i Jataka, gav sig själv till ett hungrigt lejon som var på väg att äta sina egna ungar är munken övertygad om att han utövar läran om den högsta medkänslan genom att offra sig själv för att påkalla uppmärksamhet, och att söka hjälp från världens folk.

Törnrosa och Snövit kunde väckas ur sin dvala av en kärlekens kyss. Vad ska få Sverige att vakna upp? Inte Tsultrim och Tennyi, båda i 20-års-åldern, som satte eld på sig själva den 6e januari och ropade slagord för frihet i Tibet... Inte Sonam Wangyal (Lama Sobha), 42, som satte eld på sig själv den 8e januari och ropade slagord för frihet i Tibet... inte Lobsang Jamyang, 21, som satte eld på sig själv den 14e januari och ropade slagord för frihet i Tibet...

DET ÄR MED DENNA insikt vi ska förhålla oss till självbränningarna i Tibet. Att de är ett uttryck för avgrunden av sorg och rädsla för att den tibetanska kulturen, språket och religionen håller på att undermineras av Kina. Att det snart kan vara för sent.

Human Rights Watch, Amnesty International och andra människorättsorganisationer uppmanar politiker och det internationella samfundet att ta tydlig ställning och kräva att Kina upphör med de grava kränkningarna av mänskliga rättigheter i Tibet.

Alla har vi möjlighet att kontakta våra politiska representanter och uppmana dem att ta ställning och kräva handling. Vi måste ställa krav på den kinesiska regimen utan att vara rädda för att deras ekonomiska välvilja försvinner. För den del av vår välfärd som är beroende av denna välvilja är väl inte värd att ha om det är till priset av tortyr, förföljelse och utrotning av den tibetanska kulturen i Tibet? *